

CHVILKA SLADKÉ PROKRISTÝNACE

O SERIÁLECH, V NICHŽ HRAJE, MLUVÍ **KRISTÝNA LEICHTOVÁ**
S NADHLEDEM JAKO O SERIÁLECH „K ŽEHLENÍ“. ALE PÁNOVÉ, POZOR!
NENECHÁVEJTE NA STOLE OTEVŘENÝ FORMEN NA STRÁNCI S JEJÍMI
FOTKAMI! JINAK BUDETE MOŽNÁ MUSET SAMI „ŽEHLIT“.

TEXT: **KAY BURIÁNEK**
FOTO: **IVY E. MORWEN**

KRAJKOVÉ BODY, *Intimissimi*

PODPRSENKA, *Tezenis*
SUKNĚ, *Dolce & Gabbana*
BOTY, *Dior* Cruise Spring/Summer 2017
NÁHRDELNÍK, *Kate Spade*

Z

ačneme třeba hudbou. Jejím otcem je Míša Leicht, bluegrassový hudebník. Zajímalo mě, jaký má Kristýna vztah k hudbě a jestli je v tomhle po tátovi. „Jako dítě jsem moc nerozlišovala mezi bluegrassem a ostatními žánry, protože co dělá tatínek, je svaté. Ale to se samozřejmě začalo měnit a bluegrass je pro mě dneska už spíš okrajová záležitost. Když jsem byla v pubertě, tak mi táta ukázal dveře do tvrdší muziky, klasického sedmdesátkového a osmdesátkového rocku. A kromě táty mě ovlivnila řada muzikantů včetně Kamila Stříhavky, Michala Pavlíčka a dalších různých lidí, se kterými jsem dělala muzikály,“ otvírá Kristýna naše příjemné podvečerní povídání v kavárně kubistického

Domu U Černé Matky Boží. Podle všeho sem chodí často a reakce personálu na její přítomnost to jen potvrzují. Hlavou mi běží, jestli opravdu každá talentovaná osoba musí projít nevkusnými muzikály české provenience, aby se dostala trochu do povědomí a měla relativně dobrý a hlavně reprízami zaručený stálý příjem. „Hrála jsem jen ve dvou, v Ta Fantastice, přičemž jeden z nich – Obraz Doriana Graye – byl spíš netypický muzikál. Potom jsem hrála ještě v muzikálu Němcová!, taky v Ta Fantastice, a ještě v jednom pro děti v Hybernii. Ale že bych se nějak víc pouštěla do muzikálů, to ne, protože v té české produkci opravdu není nic, co by mě lákalo.“ Ptám se, jestli jí to nepřipadá

celé jako jeden velký kýč. „Úplně. Odshora až dolů,“ přitakává Kristýna, a já jsem rád, že jsem hned na začátku nezpůsobil názorové faux pas a neposlal tak celou konverzaci k ledu. „Ale Ta Fantastika byla v tomhle ohledu dost jinde, Michal Pavlíček je přece jenom někdo jiný než řekněme Michal David.“

HOP – A JE TU LINDY HOP

Kristýna vystudovala hudebně dramatický obor na Pražské konzervatoři, tak mě logicky zajímá, jestli pod tíhou muzikálního otce nestála někdy před rozhodnutím, jestli spíš hrát, anebo naopak zpívat. Výmluvně kroutí hlavou. „Ani ne. Samozřejmě že jsem z toho odmaturovala, následně

„DŘÍV JSEM SI MYSLELA, ŽE JSEM HROZNĚ MOC PO MÁMĚ. ALE ČÍM JSEM STARŠÍ, TÍM VÍC ZJIŠTUJU, ŽE SE TÁTA V MÉM CHARAKTERU PROMÍTÁ HODNĚ.“

odabsolvovala – tedy z nástroje ne, na to jsem úplně levá, ale co se zpěvu týče, to já občas zpívám, ale necítím se v tom tak dobře jako v hraní.“ Chápu. Když mi šéfredaktor Tomáš zadával tenhle rozhovor, říkal, že mě to bude bavit. A dal mi jen dvě indicie – že Kristýnu baví americana a že tančí lindy hop. Nedalo se na to nezeptat. „Začalo to tak, že jsme s mým nejlepším kamarádem ze základní školy v Plzni chodili každý pátek někam do klubu tančit. Ale tak nějak nekoordinovaně. Potom jsme oba shodně přišli do Prahy a říkali si, co budeme dělat dál, jestli se nenaučit opravdu nějaký konkrétní tanec. No a on mi poslal odkaz na nějakou sekvenci, kde lidi tancují právě lindy hop, který já nazývám street dance stylem třicátých čtyřicátých let, protože nevypadá vůbec jako nějaký klasický učesaný tanec. No a totálně jsme se do toho oba zamilovali, začali chodit na kurz a tancujeme dodnes.“ Protože se pořád motáme kolem Plzně, vtipkuji o plzeňském dialektu, Kristýna obrací oči v sloup a teatrálně pronáší, kdy prý už někdo proboha tu příšernou kletbu zruší. „Ze z Plzně“ nikdo neříká! Kristýna se tu narodila, a byť v Praze žije a pracuje už patnáct let, pořád se tam ráda vrací. Plzeňský patriotismus je jeden z nejsilnějších, který znám. Mám hodně známých ze stejného města a všichni do jednoho se vracejí, jak nejvíc to jde.

VELKÁ RODINA

Kristýna navíc pochází i z dost košatých rodinných poměrů. Zajímalo mě, jaké to je mít tolik sourozenců a vůbec několik různých rodin, díky novým partnerům svých záhy rozvedených rodičů. „Nikdy jsem nezažila jiný model, takže těžko můžu srovnávat s kamarády nebo vrstevníky, kteří pocházejí

z relativně normálních rodinných poměrů. Ale jinak jsem žádný zásadní rozdíl nikdy nepociťovala. Je fakt, že mám sourozenců opravdu hodně. Ono je fajn mít velkou rodinu, ale když dojde na věk a narozeniny všech, je v tom trochu chaos. Ale mám na to deníček, kam si všechno zapisuju, abych nedej bože na něco nebo někoho nezapomněla, protože to by byl samozřejmě průser.“

Kristýna je první dítě svojí matky, které bylo v době jejího narození dvacet jedna let a mají tedy spíš kamarádský vztah. S tatínkem se nevidá tak často, takže tam občas nějaké třetí plochy jsou, ale to je v podobném nastavení rodin celkem obvyklé a nemusí to nutně znamenat nějaké nepochopení a zlou krev. Kristýně byly tři roky, když se její rodiče rozešli. Zajímá mě, co si z jejich charakterů nese v sobě. „Dřív jsem si myslela, že jsem hrozně moc po mámě. Ale čím jsem starší, tím víc zjišťuju, že se táta v mém charakteru promítá hodně. Jeho zarputilost, to, že se bez ohledu na okolnosti nikdy před ničím a nikým neohne, nikdy nevezme žádný kšeft, který by byl jenom za peníze, ale proti jeho přesvědčení, to jsou vlastnosti, které na sobě sleduju taky a snažím se nechat je řídit můj profesní život.“

Na co Kristýna říká ne? „Mě třeba v dnešní době rozčiluje politická angažovanost umělců, takže do toho já se nehrnu. Myslím různé jednorázové akce, moderování pro politické strany, které jsou mi z principu proti srsti, abych byla explicitní. Nebo pro obchodní řetězec, o kterém vím a jsem sama vnitřně přesvědčená, že nedělá věci správně. Jenže zatím nemám rodinu a chápu kolegy, kteří v určitých situacích nemohou říkat ne.“ Otázka je, jestli by umění jako takové mělo zůstat jen uměním, bez politické angažovanosti.

„To určitě ano, ale umění by mělo být svobodné v tom slova smyslu, že vzniká jako umění a ne jako nástroj sloužící nějaké politické straně, která ho zaštiťuje. Třeba politická satira je naprosto v pořádku. Od toho umění je, aby karikovalo a upozorňovalo na politické i společenské levárny. Odlehčeně nebo třeba i nasraně nastavovalo zrcadlo. Ale ne na zakázku politických stran.“

COMEBACK BYLA MAKAČKA

Kristýna Leichtová má poměrně dobré profesní portfolio, i když sama mluví o tom, že je hlavně seriálová herečka. Vadí to? Mohlo by? „Nemám k tomu despekt. Navíc jsem měla to štěstí, že jsem dost často narazila na dobrou partu. Ale nese to s sebou svoje nepříjemnosti. Jednou z nich je popularita, která je občas strašidelná. Jsem za to všechno ráda, ano, mám pokoru, ale to neustálé volání a pokřikování na ulici, s tím se třeba já vyrovnávám hůř. Pak si člověk řekne, že to běží dvakrát týdně v televizi, je to odpočinková věc, žádné velké umění a že natáčení je vlastně veskrze příjemné a s příjemnými lidmi, což je takový fajn bonus. Jasně že bych také někdy ráda točila vážné filmy,“ glosuje svoji dosavadní kariéru Kristýna.

Zajímá mě, jestli sama sebe považuje za komediální herečku, protože k tomu svádí i většina jejích dosavadních známých rolí. „Udělat dobrou srandu není fakt prdel,“ říká se smíchem. „Z toho pak relativně snadno uděláš vážný obličej a zahraješ vážnou roli. Ale když je někdo vážná herečka, hrát situační komedii je těžké. Protože já jsem začínala spíš v té sranda poloze, mám tohle o něco jednodušší. Ono je to fakt těžko uchopitelné. Podívej se třeba na Rowana Atkinsona, který bude hrát komisaře Maigreta. To jenom

STYLING: JIRKA HOFBAUER
MAKE-UP: DAGMAR KRŠKOVÁ

SAKO, *H&M*

PÁNSKÁ MIKINA, *H&M*
PRSTENY, *Alo Diamonds*

vidíš jeho fotku a vyprskneš smíchy. A říkáš si, že Maigret bude konečně trochu zábavná podívaná. A on by přitom strašně chtěl hrát vážné role. Já jsem našťástí po Comebacku hrála takové nevyhraněné role v domácích seriálech, takže si to stigma vyhraněnosti nenesu dramaticky. Třeba v aktuálním seriálu Ohnivé kuře hraju obyčejnou holku, která má problémy s láskou. Není to ani vážné, ani vtipné. Jen běžné. A to si lidé pamatují. Takže případný přechod z komických rolí do vážnějších by nemusel být tak problémový.“

Comeback – a je to tady. Mám ve svém okolí partu dobrých přátel, kteří jsou z reklamní branže, a ti občas přepnou do velmi komické polohy a jsou schopni opravdu dlouhou dobu jet celé dlouhé repliky a dialogy, slovo od slova. Znájí všechny postavy, insiderské vtipy, zkrátka všechno, co s tímhle sitcomem souvisí. Je to fascinující a zároveň praštěné. To od nich jsem se dozvěděl, že Kristýna se o Comebacku nerada baví. „Už je to tak dávno, co jsme ho točili, že si to skoro ani nepamatuju. Ale neustálé opakování způsobuje, že se mě na něj v každém rozhovoru ptají. Ale vzpomínám na to v dobrém. Legerace byla tak napůl, protože to byla především práce. Ne jako že si uděláme happening a u něj, jen tak mimochodem, natočíme padesát dílů Comebacku. Byla to dost makačka a tím, jak nás bylo na natáčení poměrně málo, vznikala občas ponorková nemoc. Proto se to točilo v blocích, kdy se půl roku natáčelo, a pak byla půl roku pauza, abychom se na sebe zase začali těšit,“ vypráví o své zatím největší roli Kristýna. Zajímá mě, jestli by kývla na pokračování. Říká, že všichni z realizačního týmu jsou jednoznačně pro, ale šance, že by se někdy realizovalo, je malá.

„V DIVADLE SE SCHOVÁŠ ZA ROLI, ZA POSTAVU, ALE POKUD CHCE ČLOVĚK DĚLAT IMPROVIZAČNÍ HUMOR, MUSÍ MÍT HODNĚ DOBRÝ NÁPAD.“

POSTAVIT SE KE ZDI

Kristýna Leichtová podle vlastních slov natočila zhruba šest poměrně rozsáhlých seriálů, které jsou povětšinou k žehlení, protože se v nich nic zásadního neděje. Je slušně jazykově vybavená a kdysi možná měla ambice zkusit herecké štěstí i mimo Čechy, ale teď říká, že už je na to stará. Možná tak na nějaký jednorázový projekt, ale přitom naráží na to, že neví, co ze seriálů vybrat pro svůj showreel. Filmové role má za sebou asi čtyři, ale žádnou hlavní. „Natoč nějaký stand-up,“ radím jí. Směje se, že to tak prý asi stejně dopadne. „No jo! Přesně tohle mi říká moje manažerka. Tak si prostě stoupneš před zeď a řekneš čau, ahoj, nazdar, a řekneš to v těch jazycích, které ovládáš. Já jsem nad stand-up komedií přemýšlela, ale není to vůbec jednoduché, protože ani náhodou nejsem improvizací typ.“ Že by někdo, koho zná celý národ jako Ivu Pacovskou z Comebacku, nebyl improvizací typ a neměl talent zcela přirozeného baviče, kamkoli vstoupí? „Moje maminka říká, že jsem od přírody bavič, a neříká to jenom ona. Ale já si nedokážu představit, že s tím vylezu na nějaké malé

jeviště, a tam stojím sama za sebe. V divadle se schováš za roli, za postavu, ale pokud chce člověk dělat improvizací humor, musí mít hodně dobrý nápad. Já mám nápadů docela dost, už se mi dokonce něco rýsuje, ale nechci nic prozrazovat, na stand-upu je přece vždycky nejlepší ten moment překvapení.“

DVĚ STRANY POPULARITY

Myslel jsem si, že po úspěšném Comebacku musela vypnout telefon kvůli nekonečným nabídkám seriálových a filmových rolí. Docela mě překvapilo, když jsem se dozvěděl, že opak byl pravdou. Že si možná všichni mysleli, že je Kristýna příliš zaneprázdněná natáčením dalších dílů, a potom – sitkomy u nás byly v té době novou disciplínou. „Volali mi hned po filmu Účastníci zájezdu kvůli obnaženým scénám. Že potřebují do nějakého filmu holku, co bez problémů ukáže prsa. Ale to já už nechci. A na ‚hej, Ivo, kde máš Ozzáka?‘ slušně odpovím, pokud se opravdu nenaseru, což se mi párkrát taky stalo. To pak řeknu: ‚Takže zaprvé – dobrý den – a zadruhé – netykáme si, já vás neznám.‘ Protože lidé, jak nás vidí často v televizi, a navíc u sebe doma, mají pocit, že se známe. O reakcích v průběhu a po skončení StarDance ani nemluvě, protože u žehličích prkna má každý pocit, že tomu rozumí, zatančil by líp, a má neutuchající potřebu to náležitě komentovat. Byla jsem pak mnohem víc v klidu, když jsem tu soutěž opustila. A není to jen o lidech a jejich komentářích, ale třeba i o tom, jaký by měl člověk mít mediální obličej, že by měl za každou cenu působit mile a přístupně, i když mu je zrovna úplně na hovno. Tohle pokrytectví mi není příjemné. Táta prostě říká – já jsem já a prdel patří do kalhot. A já už to teď říkám taky.“ ☺